

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 965/23
15.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Марије Бошковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Илија Ђурђевић, адвокат из Вршца, ул. Ивана Милутиновића бр. 28, против тужене “Eurobank Direktna” а.д. Београд, ул. Вука Караџића бр. 10, коју заступа пуномоћник Павле Стакић, адвокат из Београда, ул. Мике Аласа бр. 24, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву П бр. 657/18 од 17.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 15.5.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Панчеву П бр. 657/18 од 17.11.2022. године у ставу трећем, четвртом, петом и шестом изреке а жалба тужиоца **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужиоца изјављена против става првог и другог изреке пресуде Вишег суда у Панчеву П бр. 657/18 од 17.11.2022. године.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу првом изреке дозвољено је преиначење тужбе тужиоца као у поднеску од 11.01.2022. године. У ставу другом изреке одбијен је предлог туженог да се одреди прекид поступка у овој правној ствари до правноснажног окончања спора у предмету Вишег суда у Београду П 6804/18. У ставу трећем изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му накнади стварну штету учињену ... у износу од 79.264.094,22 динара увећану за законску затезну камату почев од 10.05.2017. године до дана доношења пресуде. У ставу четвртом изреке

одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му накнади штету у субјективном смислу у износу од 30.000.000,00 динара увећану за законску затезну камату од дана 10.05.2017. године до дана доношења пресуде. У ставу петом изреке одређен је прекид парничног поступка у делу тужбеног захтева тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му накнади штету учињену ... на основу стеченог без основа (кроз неосновану наплату обраде захтева за кредит и неосновано више наплаћену камату) на износ од 634.868,29 динара, што представља износ главнице увећан за законску затезну камату до дана подношења тужбе, увећано за законску затезну камату од дана 10.05.2017. године до дана подношења пресуде, а до правноснажног окончања спора у предмету Вишег суда у Панчеву П 74/12. У ставу шестом изреке је одлучено да ће одлука о трошковима парничног поступка бити донета по окончању овог парничног поступка у целини.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целости из свих законом прописаних разлога.

Тужена је благовремено доставила одговор на жалбу тужиоца.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца делимично недозвољена, а делимично неоснована.

Претходном оценом жалбе тужиоца, апелациони суд је нашао да је његова жалба недозвољена у делу у којем је изјављена против става првог изреке ожалбене пресуде, у делу у коме је дозвољено преиначење тужбе као из његовог поднеска од 11.01.2022. године, као и у ставу другом изреке којим је одбијен предлог тужене банке за прекид поступка у овој правној ствари до окончања поступка који се води пред Вишим судом у Београду будући да не постоји правни интерес тужиоца за изјављивање жалбе у овом делу, што чини жалбу тужиоца недозвољеном, па је у смислу одредбе члана 387 став 1 тачка 1 ЗПП одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

У првостепеном поступку у потврђујућем делу нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и непротивречи сама себи и разлосима пресуде, као ни доказима које се налазе у списима предмета и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе тужиоца којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку. Првостепени суд је након утврђеног чињеничног стања у образложењу пресуде навео које чињенице су из ког доказа утврђене.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда следи да је дана 17.06.2008. године закључен уговор о дугорочном кредиту у динарима са девизном клаузулом између “Piraeus bank” а.д Београд и ... као корисника кредита чији је оснивач и директор био овде тужилац АА. Предмет уговора о кредиту је представљао новчани износ од 120.000 евра у динарској противвредности по куповном курсу на дан пуштања

кредита у течај са роком отплате од 60 месеци од дана пуштања кредита у течај, са уговореном променљивом номиналном каматном стопом од 9% која се обрачунава и плаћа на крају месеца за претходни месец по доспећу кредита, док је висина ефективне каматне стопе одређена на 9,77%. Наведени кредит је узет у претежном делу ради рефинансирања кредита, тј. за око 100.000 евра које је корисник кредита имао код других банака (три кредита код “Нуро Алпе Адриа банк”, један кредит код “Raiffeisen bank” и један кредит код “Војвођанске банке”). Тужилац АА који је био директор и оснивач ... као инструменте обезбеђења конституисао је хипотеку трећег реда на двособном стану у његовом власништву, полису осигурања реинкулирану у корист банке са роком доспећа од 6 месеци од доспећа последње рате кредита, хипотеку трећег реда на пословном простору у власништву тужиоца, 10 сопствених бланко меница корисника кредита и одговарајуће меничне изјаве и једну сопствену бланко меницу потписану од стране тужиоца, уговорна овлашћења и одговарајућу меничну изјаву према којој се обавезао да ће испунити дуг ... уколико то не учини наведено привредно друштво давањем соло менице серије ... потписане “без протеста” на дан 17.06.2009. године у тренутку када му је био познат обим и основ обавезе ... Дана 20.06.2008. године кредит је пуштен у течај у износу од 120.000 евра у динарској противвредности по куповном курсу на дан пуштања кредита што представља износ од 9.549.972,00 динара. ... је током 2008. године редовно плаћало своје доспеле обавезе, односно ануитете за главницу и редовну камату, али је због кредитне задужености и код других банака његов рачун блокиран 14.05.2009. године од стране “Raiffeisen bank” за износ од 520.413,71 динар, од ког износа је банка наплатила 284.782,01 динар, а остало је неизмирено 235.631,70 динара. “Piraeus bank” извршила је блокаду рачуна овог привредног друштва 28.05.2009. године за износ дуга од 413.816,74 динара. По основу наведеног кредита банка је 11.09.2009. године сва потраживања означила као доспела због неизмирења доспелих обавеза и 12.09.2009. године доспеле обавезе од 101.808,09 евра или 9.573.654,64 динара са обрачунатом доспелом каматом пренела на сумњива потраживања да би дана 08.10.2009. године поново блокирала рачун ... за износ од 9.600.256,72 динара.

Решењем Привредног суда у Панчеву Ст 290/11 од 06.06.2011. године покренут је претходни стечајни поступак над стечајним дужником ... на основу обавештења НБС, Одељење за принудну наплату Крагујевац од 30.06.2011. године, јер је утврђено да је ... обуставило сва плаћања у непрекидном трајању од 2 године са стањем на дан 31.05.2011. године. Решењем Привредног суда у Панчеву Ст 290/11 од 09.08.2011. године отворен је стечајни поступак над стечајним дужником ... и утврђено је да је стечајни дужник трајно неспособан за плаћање, да не постоји правни интерес поверилаца и стечајног дужника за спровођење стечајног поступка над стечајним дужником и закључен је стечајни поступак над стечајним дужником ..., а по правноснажности тог решења извршено је брисање стечајног дужника из регистра АПР дана 20.09.2011. године.

... није по доспећу кредита измирило своје обавезе преузете уговором од 17.06.2008. године и како је престало да постоји 20.09.2011. године, то је дана 31.01.2012. године “Piraeus bank” као извршни поверилац поднела Основном суду у Вршцу предлог за извршење на основу менице, као веродостојне исправе против извршног дужника АА ради наплате износа од 15.924.887,30 динара са каматом почев од 18.01.2012. године па до коначне исплате. Решењем о извршењу Основног суда у Вршцу Ив 83/12 од

31.01.2012. године дозвољено је тражено извршење и трошкови извршног повериоца утврђени су у износу од 97.500,00 динара. Решењем Основног суда у Вршцу Ив 83/12 од 23.02.2012. године по приговору извршног дужника стављено је ван снаге решење о извршењу Основног суда у Вршцу Ив 83/12 од 31.01.2012. године у делу у коме је одређено извршење и констатовано да ће се поступак наставити као поводом приговора против платног налога.

Пресудом Вишег суда у Панчеву П 16/12 од 09.07.2012. године која је исправљена решењем истог суда од 20.07.2012. године ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца "Piraeus bank" и обавезан је тужени АА да на име главног дуга исплати тужиоцу износ од 11.285.437,10 динара са законском затезном каматом почев од 31.01.2012. године као дана подношења тужбе па до коначне исплате, док је ставом другим изреке одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца преко досуђеног износа, а до траженог износа од 15.924.887,30 динара са каматом почев од 18.01.2012. године па до коначне исплате. Наведена пресуда је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3704/12 од 03.04.2013. године и пресудом Врховног касационог суда Рев 987/13 од 04.09.2014. године. Тужени је након правноснажно окончаног поступка у овој правној ствари дана 13.12.2017. године поднео Вишем суду у Панчеву предлог за понављање поступка, те је пресудом Вишег суда у Панчеву П 74/21 од 16.05.2022. године у ставу првом усвојен предлог за понављање поступка, укинута је пресуда Вишег суда у Панчеву П 16/12 од 09.07.2012. године, исправљена решењем истог суда од 20.07.2012. године. Ставом другим изреке делимично је одржано на снази решење о извршењу Основног суда у Вршцу Ив 83/12 од 31.01.2012. године у делу у коме је обавезан тужени као извршни дужник да тужиоцу као извршном повериоцу исплати износ од 10.551.796,92 динара са законском затезном каматом на износ од 10.280.427,48 динара почев од 18.01.2012. године па до коначне исплате, као и трошкови извршења у износу од 65.327,00 динара. Ставом трећим изреке делимично је укинута решење о извршењу Основног суда у Вршцу Ив 83/12 од 31.01.2012. године у преосталом делу у коме је тужени као извршни дужник обавезан да тужиоцу као извршном повериоцу исплати износ од 5.373.090,38 динара са законском затезном каматом обрачунатом на тај износ почев од 18.01.2012. године па до коначне исплате, као и у делу у коме је обавезан да исплати законску затезну камату на износ од 271.369,44 динара почев од 18.01.2012. године па до коначне исплате, и у делу у коме је обавезан да на име накнаде трошкова извршења исплати износ од још 32.175,00 динара. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 67.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду П 1126/15 од 10.12.2015. године ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА па је утврђено да су ништаве следеће одредбе уговора о дугорочном кредиту у динарима са девизном клаузулом од 17.06.2008. године који је закључен између ... и "Piraeus bank" а.д и то: одредба члана 1 став шест уговора у делу у којем је каматна стопа промењива у зависности од пословне политике банке, одредба члана 3 став 2 тачка Б уговора, одредба члана 5 уговора у делу овлашћења банке да може променити висину уговорне променљиве каматне стопе у складу са пословном политиком банке, односно актима пословне политике банке, одредба члана 7 став 1 уговора у делу у коме корисник кредита може отплатити кредит пре рокова утврђених уговором само уз искључиву писмену сагласност банке, одредба члана 9 уговора, док је ставом другим изреке делимично одбијен тужбени захтев

тужиоца у делу којим је тражио да се утврди да је наведени уговор у преосталом делу ништав, изузев одредаба из става првог изреке пресуде. Ставом трећим одлучено је о трошковима парничног поступка. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1841/16 од 22.03.2018. године потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П 1126/15 од 10.12.2015. године у ставу првом изреке у делу у коме је утврђена ништавост уговорних одредби док је ставом другим изреке укинута наведена пресуда у ставу другом и трећем изреке и у том делу враћена на поновно суђење.

Пресудом Вишег суда у Београду П 6804/18 од 22.10.2019. године у ставу првом изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА и утврђено је да су ништаве одредбе уговора о дугорочном кредиту у динарима са девизном клаузулом од 17.06.2008. године који је закључен између ... и "Piraeus bank" и то члан 6 став 1 којим је прописано да се корисник кредита обавезује да уредно и благовремено измирује обавезе по основу плаћања главнице и камате и накнаде по продајном курсу "Piraeus bank" а.д. важеће на дан плаћања, члан 7 став 3 којим је прописано да се накнаде плаћају у динарској противвредности девизног износа по продајном курсу "Piraeus bank" а.д на дан плаћања, члан 1 тачка 1 тачка 3 којом је одређена накнада за обраду захтева 05% на нивоу партије од 17.06.2008. године од укупног износа одобреног кредита без обзира да ли ће корисник кредита кредит користити или не, те корисник кредита овлашћује банку да се за наведени износ може задужити рачун корисника, исти наплатити из средстава одобреног кредита, члан 3 став 2 тачка Б којом је одређено да без претходне писмене сагласности банка неће конституисати нити дозволити, проширити или увећати ниједно обезбеђење или други терет на било које непокретности датој под хипотеку у корист банке, члан 11 под 10 тачка 6 којом је одрђено да се неће без претходне сагласности банке, до коначне отплате кредита закључити било који кредит или се задужити на било који начин и да неће дати у залог своју садашњу или будућу непокретну или покретну имовину или другу сталну имовину. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се утврди да је ништав наведени уговор у преосталом делу. Ставом трећим изреке одлучено је о трошковима поступка. Наведена пресуда је пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2797/20 од 15.10.2020. године делимично потврђена, делимично преиначена и делимично укинута.

Правноснажном пресудом Основног суда у Вршцу П 401/16 усвојен је тужбени захтев тужиоца "Piraeus bank" у целисти, па је утврђено да је ништав уговор о поклону оверен пред Основним судом у Вршцу дана 10.06.2009. године који је АА као поклонодавац закључио са туженом малолетном ББ, као поклонопримцем којим је располагао породичном стамбеном зградом бр. 1, површине 198 м2, изграђене на парц. бр.... уписане у ЛН бр. ... КО ...

Из Листа непокретности бр. ... КО ... произилази да је као власник двособног стана бр. 1, површине 62 м2 са оставом у подруму површине 22 м2 саграђеног у оквиру стамбено-пословне зграде изграђене на парц. топ. бр. ... КО ... уписан тужилац АА, те да је на том стану уписана вансудска извршна хипотека ради обезбеђења дуга у износу од 48.800 CHF у динарској противвредности по основу уговора о позајмици у корист ВВ, затим хипотека у износу од 120.000 евра у динарској противвредности у корист "Piraeus bank" и по основу уговора о позајмици физичких лица у износу од 69.999 евра у корист ГГ. Из Листа катастра непокретности произилази да је у Листу непокретности

бр. ... КО ..., као власник пословног простора саграђеног у оквиру породичне стамбене зграде саграђене на парц. бр. ... КО ..., површине 60 м² уписан тужилац АА и да је на том пословном простору уписана извршна вансудска хипотека првог реда у износу од 69.999 евра у динарској противвредности по основу уговора о позајмици у корист ГГ, затим ради обезбеђења дуга у износу од 48.800 CHF у динарској противвредности према уговору о позајмици у корист ВВ и извршна вансудска хипотека у износу од 120.000 евра у динарској противвредности у корист "Piraeus bank" а.д.

Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке произилази да уколико се узме у обзир да је у парничним поступцима које је тужилац водио против тужене банке утврђена ништавост одређених уговорних одредби уговора о кредиту који је између парничних странака закључен 17.06.2008. године, тужилац је на име доспелих обавеза са обрачуном законском затезном каматом банци платио укупно више 89.386,72 динара на дан 14.05.2009. године (када је извршена блокада рачуна) али је следећа обавеза доспевала за плаћање 20.05.2009. године у износу од 187.087,40 динара, те је исти на дан 28.05.2009. године банци дуговао 98.270,10 динара. Потом је банка 28.05.2009. године блокирала рачун тужиоца за износ дуга од 413.816,74 динара или за 315.586,22 динара више. На дан 11.09.2009. године са законском затезном каматом тужилац је дуговао банци укупно 764.907,28 динара, а банка је 11.09.2009. године сва потраживања означила као доспела и 12.09.2009. године све доспеле обавезе из уговора о кредиту у износу од 101.808,09 евра или 9.573.654,64 динара пренела на сумњива потраживања. Од тог дана на наведени износ тече законска затезна камата. Потом је банка поново извршила блокаду рачуна дана 08.09.2010. године на износ од 9.600.256,72 динара са сврхом плаћања- доспео цео кредит и камата.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, применом одредби чланова 154 997, 1004 став 1, 1007 став 1, 1009 став 1, Закона о облигационим односима првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован будући да је сходно одредби члана 376 став 1 Закона о облигационим односима потраживање тужиоца застарело. Тужилац је тужбу поднео 11.05.2017. године, а рок застарелости је почео да тече 20.09.2011. године, односно када је ... брисано из регистра привредних субјеката, те је до дана подношења тужбе суду протекао како субјективни рок, тако и објективни рок од настанка штете. Тужилац је и пре брисања овог привредног друштва имао сазнања да је банка извршила блокаду рачуна и прогласила кредит доспелим, обзиром да је вођен стечајни поступак али су дефинитивно све штетне последице наступиле оног дана када је привредно друштво престало да постоји. У конкретном случају није дошло до прекида застарелости, сходно одредби члана 388 Закона о облигационим односима подношењем тужбе Вишем суду у Београду јер тужилац није могао да прекине застарелост зато што у то време није имао истакнут било какав захтев према "Piraeus bank" а.д, а тужба је служила искључиво смањењу његових уговорних обавеза из закљученог уговора о кредиту, имала је за циљ да отклони из правног промета незаконите уговорне одредбе и да се утврди стварна висина потраживања банке у односу на уговор о кредиту у целини. Чак уколико би се узело и да застарелост није наступила тужилац по правилу о терету доказивања из члана 231 ЗПП није доказао узрочно-последичну везу између настале штете и поступања тужене банке у поступку реализације уговора о кредиту, односно принудне наплате доспелих, а ненаплаћених кредитних рата.

Апелациони суд је нашао, супротно наводима жалбе тужиоца, да је све важне чињенице за доношење одлуке о неоснованости тужбеног захтева садржаном у ставу трећем и четвртом изреке побиијане пресуде, првостепени суд утврдио потпуно и поуздано на основу доказа које је ценио правилном применом одредбе члана 8 Закона о парничном поступку. Жалбом тужиоца чињенично стање није доведено у сумњу а у истој нису истицане нове чињенице, нити предлагани нови докази у смислу члана 372 Закона о парничном поступку и на потпуно и правилно утврђено чињенично стање које је релевантно за одлучивање о тужбеном захтеву тужиоца, за исплату стварне штете која је учињена ..., и за накнаду штете у субјективном смислу, првостепени суд је правилном применом материјалног права одлучио да је у том делу тужбени захтев тужиоца неоснован будући да је потраживање застарело и за своју одлуку дао је јасне, довољне и правилне разлоге, које у свему прихвате и овај суд као другостепени.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца правилно је првостепени суд закључио да је његово потраживање застарело и да је стога његов тужбени захтев неоснован, сходно одредби члана 376 став 1 Закона о облигационим односима будући да су све штетне последице настале када је наведено привредно друштво чији је тужилац био оснивач и директор брисано из привредног регистра, 20.9.2011.године, те како је тужба поднета 11.5.2017.године то је иста поднета по протеклу законом прописаног рока. До прекида застарелости није дошло како је то правилно закључио првостепени суд, вођењем парничних поступака од стране тужиоца против тужене банке ради утврђења ништавости појединих одредби уговора о кредиту који је између странака закључен јер су исте имале за циљ да се утврди стварна висина потраживање банке, односно служила је смањењу уговорних обавеза тужиоца а тужилац у то време није имао истакнут било какав захтев за накнаду штете према туженој банци.

Поред тога што је потраживање тужиоца застарело он није доказао штетну радњу тужене нити постојање узрочно последичне везу између штете коју тврди да је претрпео и поступака банке које је предузимала у циљу реализације кредита како је правилно закључио првостепени суд.

Одредбом члана 231 Закона о парничном поступку у ставу првом је прописано да ако суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правило о терету доказивања. У ставу другом је прописано да странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије прописано, док је у ставу трећем прописано да странка која оспорава постојање неког права сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, ако законом није другачије прописано.

Тужилац АА као физичко лице је предметну тужбу поднео против тужене "Eurobank Direktna bank" као правног следбеника "Piraeus bank" са којом је ...имало закључен уговор о кредиту, а чији је он био оснивач и директор потражујући накнаду стварне штете која је учињена ... у износу од 79.264.094,22 динара и накнаду штете у субјективном смислу у износу од 30.000.000,00 динара.

Наиме, одредбом члана 154 став 1 Закона о облигационим односима прописано

је да онај ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је уколико не докаже да је штета настала без његове кривице, одредбом члана 155 је прописано да штета представља умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), као и наношење другом физичког или психичког бола или страха (нематеријална штета).

Проузроковањем штете настаје обавеза на накнаду штете. Под штетом се подразумева умањење средстава или нечије имовине, повреда физичке стране личности (оштећење здравља, телесне повреде, смрт), повреда психичке стране личности (физички или психички бол или страх), што значи да штета представља оштећење које је неко лице претрпело на својим добрима. Да би постојала одговорност за накнаду штете, морају се испунити следећи услови: да наступи штета, да штета настане недозвољеном радњом или пропуштањем, да постоји узрочна веза између недозвољене радње и штете и да постоји одговорност за штету.

Парничне странке су дужне да савесно користе права која су им призната законом и да своје процесно понашање ускладе са одредбама Закона о парничном поступку, те да пруже доказе за своје тврдње да би чињенично стање било прихватљиво за суд у циљу доношења правилне одлуке. Оно мора бити доказано до степена вероватноће који искључује сваку разумну сумњу, а за своје наводе странке морају дати логично и објективно прихватљиво објашњење. У формирању процесне грађе првостепени суд полази од чињеничних навода тужбе и одговора на тужбу.

Следом наведеног, тужилац је био у обавези да докаже постојање узрочно последичне везе између радње тужене – блокаде рачуна ... која је извршена 28.5.2009.године за износ од 413.816,74 динара односно да је управо због напред наведеног дошло до свих штетних последица, односно да је управо ова радња тужене банке у директној узрочно последичној вези са насталом штетом независно од тога што је дана 14.5. 2009.године. од стране “Raiffeisen bank” извршена блокада рачуна за износ од 520.413,71 динар од ког износа је банка наплатила износ од 284.782,01 динар а остало је неизмирено 235.631,70 динара. Када у оквиру једног животног догађаја различите чињенице могу бити узрок штетне последице, узрок штете је она чињеница која је по редовном току ствари проузрокује и који је типичан за штету чија се репарација тражи. Овај услов одговорности се цени по правилима адекватне узрочности.

Даље, имовину предузећа чини скуп субјективних права, апсолутних и релативних, док у имовину власника предузећа могу ући удели, акције и друга врста исправа путем којих се он легитимише као власник предузећа. ... је имало својство правног лица, постојао је правни субјективитет, те је на тужиоцу био терет доказивања постојања разлике између тзв. својинског режима наведеног привредног друштва и својинског режима над привредним друштвом, а да би пре свега јасно и недвосмислено доказао да ли је штету претрпео тужилац као физичко лице или пак његово привредно друштво чија имовина је оштећена како тужилац тврди незаконитом блокадом коју је извршила тужена банка. Имовина привредног друштва не представља приватну имовину, већ имовину предузећа односно привредног друштва и иста је различита од имовине власника предузећа или члана привредног друштва и не представља личну имовину чланова друштва.

Како тужилац на коме је био терет доказивања чињеница које иде у прилог основаности тужбеног захтева предложеним и приложеним доказима током поступка није доказао да је узрок штете блокада рачуна коју је извршила тужена банка (независно од блокаде коју је извршила "Raiffeisen bank) и да само тај догађај по свом редовном дејству одговара штетној последици то је правилна одлука првостепеног суда којим је одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Такође је правилна одлука првостепеног суда из става петог и шестог ожалбене одлуке будући да одлука у парничном поступку која се води пред Вишим судом у Панчеву представља сходно члану 223 став 1 тачка 1 ЗПП претходно питање од кога зависи основаност тужбеног захтева тужиоца у предметној парници а следствено томе и одлука о захтеву за накнаду трошкова парничног поступка.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца али их на основу овлашћења из члана 396 став 2 Закона о парничном поступку посебно не образлаже налазећи да нису од утицаја на доношење другачије, повољније одлуке за тужиоца.

Са разлога напред наведених донета је одлука као у ставу првом изреке, а применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић